

Súd: Okresný súd Trebišov
Spisová značka: 12Csr/2/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7919205775
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Zahorčák
ECLI: ECLI:SK:OSTV:2020:7919205775.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trebišov sudcom JUDr. Martinom Zahorčákom v spore žalobcu: B. M., U.. XX.XX.XXXX, R. O. Č.. XXX, L., právne zast.: JUDr. Monika Marjanovič, advokátka so sídlom Urbánkova č. 6, Košice, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova č. 25, Bratislava, právne zast.: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho č. 16, Bratislava, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, takto

rozhodol:

I. Zrušuje rozhodcovský rozsudok Slovenského arbitrážneho súdu zriadený asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov Z.z. p.o. so sídlom Krížna 56, 821 08 Bratislava zo dňa 28.11.2019, sp. zn. 70/03/19.

II. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 27.12.2019 domáhal toho, aby súd rozhodol o zrušení rozhodcovského rozsudku Slovenského arbitrážneho súdu, zriadeného Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov, Z.z.p.o., so sídlom Krížna 56, 821 08 Bratislava zo dňa 28.11.2019, sp. zn.: 70/03/19 a priznal žalobcovi náhradu trov konania. Svoju žalobu odôvodnil tým, že predmetom žaloby je rozhodcovský rozsudok rozhodcovského súdu Slovenského arbitrážneho súdu, zriadeného Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov, z.z.p.o., so sídlom Krížna 56, 821 08 Bratislava, sp.zn.: 70/03/19 zo dňa 28.11.2019. Predmetom rozhodcovského konania bola Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 19.8.2015 a Rozhodcovská zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 19.8.2015. Žalobca so žalovaným uzavrel úverový právny úkon, ktorý sa stal právnym rámcom na poskytnutie finančných prostriedkov. Ide o formulárovú typovú spotrebiteľskú zmluvu - Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500127204 zo dňa 19.8.2015. Na základe žiadosti žalobcu mu bola schválená výška úveru /úverový limit/ 930 €, počet splátok 36 s mesačnou splátkou 54 €. RPMN za úver činila 25,31 % a ročná úroková sadzba 16,91 %. Žalovaný žalobcovi reálne vyplatil sumu 837 € (930 € - 93 €). Žalovaný od sumy 930 € odpočítal sumu 93 € ako poplatok za poskytnutie úveru. Zákon o spotrebiteľských úveroch síce predpokladá okrem úrokov aj inštitút poplatku, ale je nevyhnutné, aby sa ním platilo skutočné plnenie spotrebiteľovi a v jeho záujme. Inak vymedzený poplatok, resp. neurčitý poplatok však možno považovať za neprijateľnú podmienku, ktorej zodpovedá poplatok za plnenie, ktoré si spotrebiteľ neobjednal a ktoré slúži výlučne v prospech dodávateľa. Poplatok poskytnutý v deň poskytnutia úveru je na ťarchu žalobcu. Poplatok pokrýva aktivity žalovaného. Zmluvou sa žalovaný zaviazal, že poskytne žalobcovi v jeho prospech peňažné prostriedky, a žalobca sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. V tomto duchu je poskytovanie úveru za stavu, že si z neho ešte pred jeho poskytnutím dodávateľ zinkasuje nejakú jeho časť v rozpore s ratio legis právnej úpravy úveru. Skryté poplatky znamenajú spoplatnenie úveru navyše, nad rámec uvedenej fixnej úrokovej sadzby. Zmysel ochrany spotrebiteľa tkvie v tom, že je jasná výška odplaty za poskytnutý úver. Preto sú skryté poplatky neprijateľné. Nie je možné tolerovať nalákание spotrebiteľa na nízku úrokovú sadzbu

a pritom si v skrytých poplatkoch navyšovať odplatu za poskytnutie úveru. V zmluve bola nesprávne vypočítaná RPMN úveru vo výške 25,31 %, pričom správny údaj je 89,54 %. Nesprávne uvedená RPMN v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa má za následok, že sa predmetný spotrebiteľský úver považuje v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení neskorších predpisov - o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZoSÚ“) za bezúročný a bez poplatkov. V zmluve chýba ďalšia obligatórna náležitosť, a to konečná splatnosť úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ. Zákonodarca pod pojmom konečná splatnosť nemyslel len stanovenie počtu mesačných splátok, pretože inak by sa uspokojil s náležitosťou podľa písm. k/, kde sa uvádza aj počet splátok. Počet splátok teda nemožno stotožniť s konečnou splatnosťou úveru a preto pri písm. f/ citovaného ustanovenia iný výklad než ten, že konečná splatnosť úveru musí byť určená dátumovo, neprichádza do úvahy. Oznámenie veriteľa o schválení úveru zo dňa 19.8.2015 nemožno považovať za odstránenie prípadných nedostatkov v obsahu zmluvy, keďže ide o jednostranný úkon. Oznámenie o schválení úveru nie je dvojstranným právnym úkonom žalobcu a žalovaného, nakoľko tento je podpísaný len žalovaným. Žalovaný nepreukázal, že takýto jeho návrh stelesnený práve v citovanom „Oznámení“ vôbec žalobcovi doručil, nie to ešte, že žalobca s ním písomne vyjadril svoj bezvýhradný súhlas. Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi nemožno považovať za uzavretie zmluvy o revolvingovom úvere, predstavuje iba jednostranné oznámenie veriteľa vo vzťahu k dlžníkovi, ktorý nie je súčasťou dvojstranného právneho úkonu účastníkov - Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/ Zmluvy o revolvingovom úvere. V zmluve však chýba aj ďalšia obligatórna náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, v zmysle ktorého v zmluve musia byť rozlíšené splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, teda nepostačuje, ak je uvedená len suma predstavujúca súčet splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Uvedené nedostatky spôsobujú následok vyplývajúci z § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ spočívajúci v tom, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Súčasne so zmluvou žalobca dňa 19.8.2015 podpísal Dohodu o poskytovaní služieb č. 8500127204 (ďalej len „Dohoda“). Na základe Dohody mali byť žalobcovi poskytnuté služby žalovaného definované v čl. II. Dohody, a to za odplatu vo výške 819 € uvedenú v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 3.6.2015. V čl. II. bod 2 Dohody je uvedená služba možnosti odkladu splatnosti troch akýchkoľvek splátok úveru. Jedná sa o zmluvnú podmienku žalovaného, ktorá bola judikovaná ako neprijateľná zmluvná podmienka, a to v Rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves, č.k. 10C/123/2014-53 zo dňa 3.3.2015, potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, č.k.: 5Co/252/2010 dňa 28.01.2016. Odklad splátok neznamená ich odpustenie a práve preto je odmena a túto službu neprijateľná, neprijateľná vysokú sumu. Následne žalobca poukázal na čl. II. Dohody. Odplata za služby uvedené v čl. II. Dohody v sume 771,48 €, predstavuje 82% poskytnutého úveru (930 €). Cena týchto služieb je neprijateľná, preto žalobca citoval rozhodnutie Vrchného krajského súdu v Karlsruhe (Oberlandesgericht Karlsruhe) z 3. mája 2010 č. k. AZ 17 U 192/2010. Jedná sa o neprijateľné podmienky v zmysle ustanovenia § 53 ods. 1 OZ vzhľadom na značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Táto nerovnováha je daná skutočnosťou, že zmluvná podmienka netýkajúca sa hlavného predmetu plnenia a odmeny za toto plnenie (bol dohodnutý úrok za poskytnutý úver) je dohodnutá zjavne v neprospech spotrebiteľa. Predmetný úver je úžerný, preto odporuje dobrým mravom a je neplatný podľa § 39 zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov - Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“). Žalobca ďalej citoval bod 2, 5, 7 Spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy. Čo sa týka ustanovenia rozhodcovskej zmluvy, v zmysle ktorého mal žalobca právo od zmluvy jednostranne odstúpiť, aj bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní od jej doručenia, uvádza, že od zmluvy možno odstúpiť len v prípade, že je platná. Od absolútne neplatnej zmluvy sa odstúpiť nedá. Ak je zmluva od začiatku neplatná ex tunc, nie sú splnené zákonné podmienky na dodatočné zrušenie zmluvy. Rozhodcovská zmluva sa nestáva individuálne dohodnutou len tým, že spotrebiteľ má v úzkej časovej lehote hneď po jej podpise právo od tejto zmluvy odstúpiť. Rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená / z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 217/2012 zo dňa 21. 03. 2013/. O individuálne dojednanú zmluvu ide len vtedy, ak je dostatočne zrejmé, že informovanému spotrebiteľovi bola zo strany dodávateľa poskytnutá možnosť voľby prijať alebo neprijať návrh tak, aby bola zmluva výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán /porovnaj napr. aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 M Cdo 9/2012 zo dňa 16. 01. 2013/. Uvedené vyplýva z požiadavky na zvýšenú ochranu spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany zakotvenej v ustanoveniach spotrebiteľského práva, účelom ktorých je vyrovnanie vzniknutej faktickej nerovnováhy zmluvných strán v spotrebiteľskom vzťahu. Ani skutočnosť, že vo formulári rozhodcovskej zmluvy je uvedené, že uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy nie je podmienkou uzatvorenia zmluvy o úvere a je poskytnutá možnosť na odstúpenie od

zmluvy, nepreukazuje individuálne dojednanie rozhodcovskej zmluvy. Zo skutočnosti, že žalobcovi boli predložené obidve zmluvy ako vopred pripravené na predtlačenom formulári, je zrejmé, že nemal nijakú možnosť vpisovať do nich svoje prípadné pripomienky a akokoľvek meniť obsah zmlúv, prípadne vpísať do rozhodcovskej zmluvy ním vybraný rozhodcovský súd alebo rozhodcu. Rozsah možnosti upraviť zmluvu, obmedzený iba na osobné údaje, sumu úveru, dátum a podpis, nijako nemožno považovať za individuálne dojednanú zmluvu, pokiaľ ide o ďalší obsah zmluvy. Ak rozhodcovská zmluva nebola individuálne dojednaná, potom takáto zmluva, síce sa nachádzajúca na samostatnom tlačive, avšak pod rovnakým číslom tvoriaca jednu zmluvu so zmluvou o revolvingovom úvere, môže ľahko slúžiť na obchádzanie platnej právnej úpravy slúžiacej na ochranu spotrebiteľa. Občiansky zákonník za neprijateľnú podmienku v ustanovení § 53 ods. 4 písm. r) považuje aj dojednanie vyžadujúce v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Vychádzajúc z tohto ustanovenia zmluvná podmienka spotrebiteľom individuálne nedojednaná, ktorá vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní bráni tomu, aby na základe nej vydaný rozhodcovský rozsudok mohol byť exekučným titulom. O takúto zmluvnú podmienku ide aj vtedy, ak spotrebiteľ nemal možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a všeobecným súdom, nakoľko túto možnosť skôr využil dodávateľ. Z pohľadu spotrebiteľa je totiž rovnocenné, či riešenie jeho sporov prostredníctvom rozhodcovského konania mu vnúti štandardná zmluvná klauzula alebo dodávateľ svojim konaním podaním žaloby na rozhodcovskom súde. V rozhodcovskej zmluve je uvedená aj alternatíva, umožňujúca riešenie sporov vyvolaných žalobcom ako spotrebiteľom pred príslušným súdom, no to neodstraňuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Jednak totiž treba považovať možnosť iniciovania sporu zo spotrebiteľskej zmluvy aj spotrebiteľom za skôr teoretickú (keďže tu spektrum potenciálnych požiadaviek spotrebiteľa nesplnených druhou stranou zmluvného vzťahu je zjavne veľmi obmedzené, pričom do takéhoto spektra samozrejme nemôže patriť žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku predpokladajúca prvotnú voľbu prejednania a takto i rozhodnutia sporu rozhodcom), predovšetkým však treba naďalej trvať na tom, že značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa spôsobuje už to, ak spotrebiteľovi jeho zmluvný partner prakticky nanúti podrobenie sa právomoci rozhodcu v dôsledku výberu (medzi viacerými do úvahy prichádzajúcimi spôsobmi riešenia sporu) vykonaného takouto (z povahy veci) silnejšou stranou spotrebiteľského vzťahu (zmluvným partnerom spotrebiteľa). V Rozhodcovskej zmluve bolo stanovené, že spotrebiteľ má právo výberu formy riešenia sporu (rozhodcovské konanie - konanie pred všeobecným súdom), je to však práve veriteľ, kto iniciuje konanie proti dlžníkovi, preto je právo dlžníka obrátiť sa na miestne príslušný všeobecný súd len iluzórne a trvá len do času, kým nepodá veriteľ návrh na začatie rozhodcovského konania. Rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Nakoľko tieto podmienky neboli splnené a spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť ani obsah zmluvy o úvere, ani rozhodcovskej zmluvy, nemožno považovať rozhodcovskú zmluvu ako zmluvnú podmienku dojednanú individuálne. Dôsledkom takto uzavretej rozhodcovskej zmluvy je, že spotrebiteľ v skutočnosti ešte pred vznikom akéhokoľvek sporu stráca právo brániť sa voči nárokom veriteľa na riadnom súde v mieste svojho bydliska. Z dôvodu absolútnej neplatnosti rozhodcovskej zmluvy nemôže byť na podklade takejto Rozhodcovskej zmluvy vydaný rozhodcovský rozsudok. Žalobca poukázal na znenie § 45 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z.z. v znení neskorších predpisov - o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. V prípade, že rozhodcovská zmluva je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, je v zmysle § 53 ods. 5 OZ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy neplatná. Následkom je skutočnosť, že rozhodcovský súd vôbec nemal právomoc, vzhľadom na neplatnosť rozhodcovskej zmluvy rozhodovať daný spor. Tým je daný dôvod pre zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle § 45 ods. 1 písm. e) zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní.

Na podporu svojich tvrdení žalobca pripojil k žalobe Rozhodcovský rozsudok sp.zn.: 70/03/19 zo dňa 28.11.2019, Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 19.8.2015, Rozhodcovskú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 19.8.2015, Výpočet RPMN, Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, Dohodu o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX.

2. Žalovaný sa vyjadril k žalobe a uviedol, že žalovaný popiera tvrdenia žalobcu a uvádza vlastné skutočnosti ohľadom sporného zmluvného dokumentu. Rozhodcovská zmluva je samostatným právnym úkonom, ktorého existencia nebola podmienkou uzavretia úverovej zmluvy. Ide o samostatnú zmluvu a listinu, ktorá nie je súčasťou inej štandardnej zmluvy a ktorá nemôže predstavovať neprijateľnú zmluvnú podmienku. Žalobca vo svojej argumentácii opomenul, že z bodu 2 rozhodcovskej zmluvy

výslovne vyplýva, že uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy nie je podmienkou uzatvorenia a vykonávania zmluvy o revolvingovom úvere a súčasne, že dlžník nie je povinný prijať návrh danej rozhodcovskej zmluvy, z právnych dôsledkov bodu 7 rozhodcovskej zmluvy vyplýva, že dlžník môže odstúpiť od rozhodcovskej zmluvy v lehote 14 kalendárnych dní od jej uzavretia. Uplatnením tohto práva môže dlžník bez ohľadu na postoj veriteľa dosiahnuť zánik rozhodcovskej zmluvy, bez toho, aby to malo vplyv na trvanie zmluvy o revolvingovom úvere. Rozhodcovská zmluva nikdy nebola podmienkou uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere. To vyplýva z bodu 2 rozhodcovskej zmluvy, ale aj z práva na jednostranné odstúpenie od nej. Je samostatným právnym úkonom, ktorého uzavretie je možnosťou, ale nie povinnosťou. Pri odstúpení od rozhodcovskej zmluvy by bez ohľadu na (ne)súhlas veriteľa došlo k jej zániku, a to bez vplyvu na ďalšie trvanie samotnej zmluvy o revolvingovom úvere. Žalobca teda mohol nepristúpiť na uzavretie rozhodcovskej zmluvy, resp. aj jednostranne dosiahnuť zánik takejto dohody, a to v oboch prípadoch bez vplyvu na uzavretie resp. existenciu (hlavnej) zmluvy o revolvingovom úvere. Je nesporným, že vlastným úkonom mohol ovplyvniť vznik a existenciu rozhodcovskej zmluvy, a teda aj obsah vzájomného vzťahu so žalovaným. Rozhodcovská zmluva so žalobcom preto charakter individuálneho ustanovenia. V kontexte uzavretia rozhodcovskej zmluvy chápanie pojmu spotrebiteľ (ako osoba, ktorá je v rozumnej miere dobre informovaná, vnímavá a obozretná) znamená, do akej miery žalobca vedel a vedieť mohol o význame, právnych dôsledkoch a dobrovoľnosti uzavretia rozhodcovskej zmluvy. Z rozhodcovskej zmluvy vyplýva, že obsahuje poučenie vo vyššie uvedenom zmysle, teda o možnosti, no v žiadnom prípade nie povinnosti zmluvu uzavrieť bez následkov ohľadne vzniku úverovej zmluvy, dôsledkoch a význame rozhodcovského konania a o možnosti jednostranne rozhodcovskú zmluvu ukončiť. Žalovaný citoval čl. 2 rozhodcovskej zmluvy. Pojem spotrebiteľ z pohľadu uzatvárania jednotlivých zmlúv, transakcií či vykonávania úkonov (v zmysle definície bodu 18 preambuly smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2005/29) je chápaný ako osoba, ktorá je v rozumnej miere dobre informovaná, vnímavá a obozretná. Ani európske právo nepribližuje chápanie tohto pojmu na úroveň subjektu zbaveného či obmedzeného v spôsobilosti na právne úkony, nespôsobilého a neschopného chápať význam a dôsledky vlastného konania, poučenia daného tretím subjektom a pod. Povinnosť spotrebiteľa konať s primeranou mierou obozretnosti vo vzťahu k vlastným právam a záväzkom je základným princípom spotrebiteľského práva (napr. generálna advokátka vo veci C-453/10 vo svojom stanovisku), keďže „Jednostranne zvýhodňovaný spotrebiteľ by bol totiž zbavený zodpovednosti pred uzatvorením zmluvnej povinnosti dôkladne navzájom zvážiť výhody a nevýhody a podľa toho rozumne konať.“ Žalovaný ďalej citoval z uznesenia Krajského súdu v Žiline, uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 1CoE/328/2013 zo dňa 10.12.2013 sp. zn. 8CoE/4/2014 zo dňa 31.01.2014, uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22. 11. 2012, sp. zn. 3M Cdo 14/2011, rozsudku Krajského súdu Prešov, sp. zn. 13Co/111/2014, zo dňa 1.10.2015. V prípade predtlačenej formy rozhodcovskej zmluvy žalovaný poukazuje na skutočnosť, že zmluvné podmienky v spotrebiteľských vzťahoch sa vyznačujú vo všeobecnosti tým, že sú vopred naformulované dodávateľom. Toto je reálnym faktom plynúcim z praxe spotrebiteľských vzťahov, a tiež aj z úpravy v OZ. Ten v § 53 ods. 2 uvádza, že za individuálne nedohodnuté sa považujú také ustanovenia, s ktorými sa spotrebiteľ mal možnosť oboznámiť, no nemohol ovplyvniť ich obsah. Je preukázané a nesporné, že žalobca nemusel rozhodcovskú zmluvu uzavrieť a zároveň, keďže tak urobil, mohol od nej sám jednostranne odstúpiť. Ako dôvod pre konštatovanie o bezúročnom charaktere úveru poskytnutého na základe zmluvy žalobca tvrdí, že zmluva neobsahuje uvedenie počtu, výšky a termínov splatnosti splátok. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ vyžaduje uvádzanie spôsobu započítania splátky na úver, istinu a úroky len v prípade, ak sa splátky priradujú k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. O takýto typ úveru a prípad v zmluvnom vzťahu medzi sporovými stranami nejde. Pokiaľ ide o členenie jednotlivých splátok, výklad podávaný žalobcom neobstojí a je založený na formalistickom prístupe pri výklade právnej normy. Žalovaný citoval z uznesenia Najvyššieho súdu SR z 22. februára 2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017 a z nálezu Ústavného súdu SR III. ÚS 341/07. Jazykový doslovný výklad právnej normy podávaný žalobcom odporuje v prvom rade systematickému výkladu. Podstata systematického výkladu spočíva v tom, aký význam má obsah určitého ustanovenia či pri zohľadnení iných zákonných ustanovení (prípadne ustanovení iného zákona). V súvislostiach s výkladom § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ je prvým ustanovením, ktoré treba zohľadniť § 9 ods. 5. Podľa jeho znenia spotrebiteľ má právo požadovať tzv. amortizačnú tabuľku obsahujúcu rozpis splátok, a členenie splátky. Ak by zmluva mala obsahovať rozpisanie splátky, potom žalovaný nevidí žiadny zmysel práva spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku podľa § 9 ods. 5 zákona. Veď dané údaje by už mal priamo v zmluve. To len potvrdzuje skutočnosť o tom, že záver založený na jazykovom výklade popiera význam § 9 ods. 5. Účelom právnej úpravy uvádzania splátky v spotrebiteľskej úverovej zmluve je to, aby bol spotrebiteľ informovaný o svojej povinnosti. Ak by zákonodarca sledoval, že zmluva má

obsahovať rozpis splátky na časť istina, úrok a vo vzťahu ku každej zložke by bolo nutné uvádzať termín splatnosti či počet splátok, potom zákonná úprava práva spotrebiteľa vyžadovať si tzv. amortizačnú tabuľku by teda nemala žiadny význam (§ 9 ods. 5 v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvných vzťahov medzi stranami sporu), keďže takáto amortizačná tabuľka by už bola súčasťou zmluvy. To znamená, že zákonodarca by zbytočne konštruoval právo spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku, ak by tá už musela byť uvedená v zmluve (pri výklade § 9 ods. 2 písm. k), aký zaujal súd prvej inštancie). Pri zachovaní princípu racionality zákonodarcu je preto na mieste tvrdiť, že zákonodarca neuvažoval nad tým, aby právo na amortizačnú tabuľku konštruoval duplicitne. Pri zavedení § 9 ods. 5 zjavne bolo sledované právo spotrebiteľa podľa článku 10 ods. 2 písmeno i) smernice. Z uvedeného vyplýva, že pri už konflikte dvoch výkladových metód treba vychádzať z takého prístupu, ktorý umožňuje obidve metódy rešpektovať. Z pohľadu jazykového výkladu je to potom taký prístup, ktorý žiadne členenie splátky nepožaduje. Uvádzanie náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ platí pre všetky úvery bez ohľadu na to, či je splácanie anuitné (t.j. pomer časti určenej na istinu a časti na úroky sa v každej splátke mení, výška splátky ako celku zostáva zachovaná po celú dobu splácania) alebo lineárne (pomer časti určenej na istinu a časti na úroky sa v každej splátke nemení, výška splátky ako celku zostáva zachovaná po celú dobu splácania). Je však sotva predstaviteľné ako užitočné a v záujme spotrebiteľa by bolo, aby sa v zmluve pri úvere s tzv. anuitnou splátkou uvádzalo x počet splátok s rozdelením na časť istina a úrok, ak toto rozdelenie bude pre každú splátku iné. Čiže prakticky pri úvere s maximálne povolenou dobou splácania 8 rokov (96 splátok) by išlo o 192 číselných údajov, ktorých výpovedná hodnota pre spotrebiteľa by bola nulová. Alebo pri úvere, pri ktorom spotrebiteľ spláca v splátkach len úrok a istinu uhrádza napríklad ku konkrétnemu dátumu. Takýto úver predpokladá výslovne § 9 ods. 2 písm. n) ZoSÚ. Je pomerne obtiažne zistiť, aký význam by malo uvádzanie rozpisu splátky pri takomto type úveru, ak je zo zmluvy jasné, že splátkou sa spláca len úrok (istina sa neamortizuje) a aká je výška splátky. Napriek tomu by pri jazykovom výklade právnej normy muselo byť uvádzané, že istina v splátke je 0,- Eur. Poukazuje týmto na nesprávnosť jazykového výkladu, ktorý bol v napádanom rozsudku uvádzaný ako jediný. Uplatnenie jazykového výkladu právnej normy popiera aj povinnosť rešpektovať účinky úniijného práva. V kontexte napádaného rozhodnutia sa potom samotné konanie o predbežnej otázke pred Súdnym dvorom EÚ vo veci C-42/15 a aj rozhodnutie javia ako zbytočné či bezvýznamné. Na strane druhej, rozhodnutia iných súdov SR súd používa v tejto veci bez opory v zákone na odôvodnenie svojho rozhodnutia. Tzv. rozčleňovanie splátky je teda výklad založený na nesprávnom výklade zákona. Znenie ZoSÚ síce je nepresným prevzatím smernice 2008/48/ES, to však súd nezbavuje povinnosti pri výklade vnútroštátnej normy prihliadať na základe nepriameho účinku na také ustanovenia úniijného práva, ktoré sú do príslušnej vnútroštátnej normy prevzaté. Výsledok sledovaný smernicou je povinný pri rozhodovaní zabezpečiť aj súd členského štátu. Žalovaný ďalej citoval z rozhodnutia Súdného dvora EÚ vo veci Pfeiffer (C-397/01 až C-403/01) body 115 a 116. Pokiaľ ide o námietku neuvedenia doby trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti úveru, podotýkame, že zmluva o revolvingovom úvere číslo 8500127204 (ďalej aj ako „Zmluva“) pozostáva z ustanovení nachádzajúcich sa na prednej (lícnej) strane listiny, zmluvných dojednaní na zadnej (rubovej) strane listiny a príloh, ktoré tvoria jej neoddeliteľnú súčasť. Ustanovenia OZ o uzatváraní zmluvy majú v zásade dispozitívnu povahu, čo vyplýva zo základnej zásady civilného práva - zmluvnej slobody. Tento princíp okrem iného znamená aj to, že zmluvné strany vzájomným prejavom vôle môžu určiť, čo obsah zmluvného vzťahu má a nemá tvoriť, ako má byť vyjadrený, atď. Aj podľa právnej praxe „Celistvosť listiny je zachovaná aj vtedy, ak jednota viacerých listín je spoznatelná z obsahu právneho úkonu a ak spolunáležitosť jednotlivých listín je nesporná. Pevné spojenie listín napr. zošitím alebo zviazaním nie je v takom prípade potrebné. Na celistvosť listiny možno usudzovať z priebežného číslovania strán alebo z číslovania ustanovení zmluvy, vzájomných odvolávok, obsahovej súvislosti textu, jednotnej formy písma alebo z iného označenia, ak je tým vylúčená ďalšia manipulácia s textom.“ V zmysle uvedeného teda Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi predstavuje nielen potvrdenie akceptácie predloženého návrhu na uzavretie zmluvy (v podobe žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru), ale je súčasťou zmluvy ako takej. V zmysle ustanovenia článku 7, ods. 7.1 zmluvných dojednaní predstavuje toto oznámenie neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Podľa vôle zmluvných strán teda dané oznámenie tvorí súčasť zmluvy uzavretej medzi účastníkmi konania. Žalovaný poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 13Co/111/2014 - 166 a na článok 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní. Údaj o dni splatnosti poslednej splátky vyplýva pritom nielen zo spomenutého splátkového kalendára, ale aj z Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi (ktoré bolo súdu predložené spolu so zmluvou a ktoré tvorí jej neoddeliteľnú súčasť, viď čl.7., ods. 7.1 písm. g) zmluvných dojednaní). Zmluva teda údaj o termíne konečnej splatnosti úveru obsahuje. Žalovaný na základe uvedeného tvrdí, že termín konečnej splatnosti úveru je teda vymedzený dňom splatnosti poslednej splátky. Žalobca uvádza, že v prípade uzatvorenej zmluvy ide o nesprávne uvedený

údaj o RPMN. Na prvom mieste považujeme za potrebné uviesť, že žalobca pri výpočte údaju RPMN vychádzal z nesprávnych údajov, keď do výpočtu započítal aj odplatu za Dohodu o poskytovaní služieb. Tvrdíme, že keďže Dohoda bola dobrovoľná a nebola podmienkou na získanie úveru, tak sa ani odplata za poskytnutie balíka služieb nemohla zahrnúť do výpočtu RPMN pre úver, a poukazujeme na § 2 písmeno g) ZoSÚ v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, § 2 písm. i) ZoSÚ. Z ustanovenia písmena g) vyplýva, že do výpočtu celkových nákladov sa nezapočítajú náklady, ktoré vyplývajú z dojednaní nepredstavujúcich podmienku pre získanie úveru. Predmetné služby sú dobrovoľné. Ak by teda žalobca dohodu vôbec nepodpísal, táto by nikdy nevznikla. Pokiaľ by odplata za poskytnuté služby bola zahrnutá do celkových nákladov, potom by taký postup bol v rozpore so zákonom. Vzhľadom k tomu, že Dohoda predstavovala fakultatívne dojednanie, je vylúčené, aby nezapočítanie poplatku do RPMN malo spôsobiť nesprávnosť tohto údaja, nakoľko ani nemohol byť zahrnutý do vzorca výpočtu. Žalovaný žiadal, aby súd žalobu zamietol a priznal mu náhradu trov konania. K svojmu vyjadreniu pripojil listinné dôkazy, a to Zmluvu o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX vrátane Zmluvných dojednaní + Oznámenie veriteľa, Vzorec pre výpočet RPMN k zmluve č. XXXXXXXXXXXX.

3. Žalobca v replike uviedol, že čo sa týka bodu 7 rozhodcovskej zmluvy, v zmysle ktorého mal žalobca právo od zmluvy jednostranne odstúpiť, aj bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní od jej doručenia, tak podľa žalobcu od zmluvy možno odstúpiť len v prípade, že je platná. Od absolútne neplatnej zmluvy sa odstúpiť nedá. Ak je zmluva od začiatku neplatná ex tunc, nie sú splnené zákonné podmienky na dodatočné zrušenie zmluvy. Rozhodcovská zmluva sa nestáva individuálne dohodnutou len tým, že spotrebiteľ má v úzkej časovej lehote hneď po jej podpise právo od tejto zmluvy odstúpiť. Zmluva o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ neobsahuje dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ani termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov podľa písm. k) uvedenej právnej úpravy. Podľa § 19 ods. 1, 2 uvedenej právnej úpravy je pri výpočte RPMN potrebné použiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, ku ktorým poplatok za poskytnutie úveru patrí. Dohoda o poskytovaní služieb uzatvorená v ten istý deň ako úverová zmluva je právny úkon závislý na zmluve o úvere, ktorý je v absolútnom rozpore s dobrými mravmi, so ZoSÚ aj s OZ. Žalovaný sa ako veriteľ zaviazal poskytnúť žalobkyni balíček služieb, na ktoré má dlžník ako zmluvná strana zmluvy o úvere bezplatný nárok, napr. informácia o zostávajúcich záväzkoch, informácia pred splatnosťou splátky o prijatí platby, o prepárovaní platieb, o podpore call centra, vyhotovenie a zaslanie kópie dokumentácie. Za ich poskytovanie žalovaný inkasoval mesačné platby vo výške 2,56% schváleného úveru zníženého o poplatok za poskytnutie úveru, čo predstavovalo čiastku 21,43 Eur mesačne, celkovo 771,48,- Eur predstavujúcich navýšenie nákladov spotrebiteľa o 82% Dohoda o poskytnutí služieb predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku a je neplatná ako vyslovil napr. Krajský súd v Banskej Bystrici v rozhodnutí sp. zn. 15Co/39/2016 z 24.05.2016, Krajský súd v Prešove sp. zn. 18Co/109/2011 zo dňa 21.11.2012, Krajský súd v Žiline sp. zn. 10Co/443/2015 z 29.01.2016. Žalovaný potom v zmluve uviedol nesprávnu výšku RPMN a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ) tak, že RPMN bola uvedená v neprospech spotrebiteľa. Na úver sa hľadí ako bezúročný a bez poplatkov. Podpis takejto dohody sám o sebe nepreukazuje jej individuálne dojednanie tvrdené žalobcom. Ide o súčasť formulárovej zmluvy, na vytvorení ktorej žalobkyňa ako slabšia strana sporu nemala možnosť participovať. Pokiaľ poplatok podľa dohody o poskytovaní služieb určený percentuálne zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru do celkových nákladov spotrebiteľa zahrnutý nebol, ročná percentuálna miera nákladov je v zmluve vypočítaná v neprospech spotrebiteľky. Táto skutočnosť samostatne je dôvodom aplikácie ustanovenia § 11 ods.1 písm. d) ZoSÚ. V zmluve chýba obligatórna náležitosť, a to konečná splatnosť úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ. Termín konečnej splatnosti úveru nemožno nahrádzať matematickým výpočtom osobitne pri početných mesačných splátkach. Spotrebiteľ musí mať jasno už pri uzavretí zmluvy akú dlhú dobu a do kedy má úver splácať. Konečná splatnosť úveru by mala byť uvedená minimálne konkrétnym mesiacom a rokom, pokiaľ termín splatnosti splátok zo zmluvy je jasný a transparentný. Určenie konečnej splatnosti úveru podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacov a počtu mesačných splátok je nedostatočné pre splnenie zákonnej požiadavky. Zákonodarca explicitne rozlišuje medzi uvedením počtu a termínov splátok a uvedením termínu konečnej splatnosti, preto by nemalo dochádzať k ich stotožňovaniu. Žalovaný zaslal žalobcovi ako dlžníkovi oznámenie veriteľa o schválení úveru zo dňa 19.8.2015, ktoré malo tvoriť súčasť zmluvy a v tomto oznámení uvádza ďalšie údaje, ako napr. dátum splatnosti prvej splátky, konečnú splatnosť úveru, výšku splátky podľa dohody o poskytnutí služby (mesačne) a celkovú sumu odplaty za poskytnutie služby v zmysle dohody o poskytovaní služieb, teda náležitosti, ktoré vyžaduje zákon o spotrebiteľských úveroch, aby boli obsahom zmluvy.

Uvedené náležitosti nie sú v žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/ zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 19.8.2015 vôbec uvedené, a to ani v bode 6, ktorý vyplňal žalovaný. Takéto oznámenie veriteľa o schválení úveru potom nemožno považovať za prijatie návrhu predloženého dlžníkom, pretože obsahuje aj nové, doplnené údaje (a to podstatné obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vyžadované zákonom), ktoré už dlžník následne neakceptoval. Konanie žalovaného považuje nie za prijatie návrhu predloženého žalobcom bez výhrad a zmien, ale za nový návrh, ktorý ale žalobca ako dlžník už neakceptoval.

4. Žalovaný vo svojej duplike uviedol, že žalovaný popiera tvrdenia žalobcu o absolútnej neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, pričom uvádza, že okrem skutočnosti, že bolo možné od predmetnej zmluvy odstúpiť, tak táto je uzatvorená na osobitnom liste a samostatne podpísaná oboma zmluvnými stranami, pričom jej uzatvorenie bolo dobrovoľné a nepredstavovalo podmienku k poskytnutiu úveru. Žalovaný popiera tvrdenia žalobcu o absencii doby trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti. Následne poukázal na rovnaké argumenty, ako uviedol vo svojom vyjadrení k žalobe. Tvrdí, že termín konečnej splatnosti úveru sú riadne uvedené a je splnená zákonná požiadavka. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam termín konečnej splatnosti vyplýva z Oznámenia o schválení úveru, zaslanom dlžníkovi. Predmetné oznámenie zároveň obsahuje aj údaj o dátume splatnosti prvej splátky. Zákonný pojem „termín konečnej splatnosti“ nie je pritom požiadavkou na uvedenie presného dátumu, pretože v takom prípade by zákonodarca použil spojenie „dátum“ (tak ako napríklad uvádza pri náležitosti týkajúcej sa spotrebiteľa - „dátum narodenia“, alebo v § 10 ods. 2 písm. b), „dátumy čerpania“, ods. 2 písmeno c) „údaj o zostatku z predchádzajúceho výpisu a jeho dátume“ či ods. 2 písm. d) uvedeného ustanovenia „dátume a výške splátok“). Zo zákona je zrejmé, že pojem „termín“ a pojem „dátum“ nie sú používané ako synonymá v zákone, ale sa pre odlišné situácie, v ktorých sa má uviesť dátum a kedy termín. Podporne žalovaný poukázal aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15. Logickým dôsledkom a prepojením tohto záveru s náležitosťou „termín konečnej splatnosti“ je to, že postačuje také uvedenie údajov, ktoré termín konečnej splatnosti umožňuje identifikovať na základe v zmluve uvedených údajov. Dátum splatnosti poslednej splátky je taktiež explicitne vyjadrený v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 19.08.2015, pričom týmto dátumom je deň 01.09.2018. Zmluva o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXX obsahuje určenie „termínu konečnej splatnosti“ viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacov a počtu mesačných splátok, spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti, explicitným vyjadrením presného dátumu v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 19.08.2015. Závery označeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ potvrdzuje aj zmena právnej úpravy v ZoSÚ, ktorá bola Národnou radou SR schválená dňa 12.10. 2017. Zákonom, ktorý sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. a ďalšie právne predpisy (medzi nimi aj zákon č. 129/2010 Z.z.) bolo schválené o. i. aj to, že (bod 32) „V § 9 ods. 2 písm. d) sa vypúšťajú slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Dôvodom prijatia úpravy bolo zosúladenie ZoSÚ so smernicou 2008/48/ES. Z toho je zrejmé, že požiadavka na uvádzanie „termínu konečnej splatnosti“ je požiadavkou nad rámec smernice (čo je v zmysle rozsudku SD EÚ C-42/15, bod 58 : Uvedené ustanovenie by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice.) a s jej uvádzaním či neuvádzaním ani nie je možné spájať následok v podobe bezúročnosti úveru. Žalovaný popiera tvrdenia žalobcu o absencii termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, nakoľko v zmysle bodu 5.1. zmluvných dojednaní vyplýva, že úroky sú splatné v mesačných splátkach spolu s istinou úveru. Zároveň určenie dňa splatnosti jednotlivých splátok vyplýva z bodu 2.1. zmluvných dojednaní. Žalovaný popiera tvrdenia žalobcu, že Dohoda o poskytovaní služieb je v absolútnom rozpore s dobrými mravmi. Samotná Dohoda o poskytovaní služieb nebola podmienkou ani predpokladom pre vznik zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Spotrebiteľ Dohodu o poskytovaní služieb uzavrieť nemusel a v podanej žalobe ani netvrdil a ani nepreukázal opak, žalovaný poukázal na čl. I., bod 2 Dohody o poskytovaní služieb. Uvedené ustanovenie je len jedným z faktorov, ktorý každému spotrebiteľovi indikuje pri zachovaní jeho elementárnej zodpovednosti a obozretnosti oddelenosť dohody o poskytnutí služby ako niečoho samostatného od samotnej zmluvy o revolvingovom úvere. Dohoda o poskytovaní služieb je osobitne podpísaná. Dlžník podpísaním tlačiva Žiadosti/Zmluvy neprístupuje a neuzatvára automaticky Dohodu o poskytovaní služieb. To, že uzavretie Dohody o poskytovaní služieb je samostatné, napokon zdôrazňuje aj osobitné, individuálne zachytenie Dohody na odlišnom dokumente, ako Zmluva o poskytnutí revolvingového úveru. Na základe uvedeného žalovaný tvrdí, že dohoda o poskytnutí služby je individuálnym dojednaním v zmysle § 53 ods. 2 OZ. Žalovaný zároveň popiera

tvrdenia žalobcu o nesprávnom uvedení RPMN z dôvodu, že do výpočtu nezahrnul odplatu v zmysle dobrovoľnej a individuálne dojedanej Dohody o poskytovaní služieb. Žalovaný citoval § 2 písm. i) ZoSÚ. Z ustanovenia písmena g) vyplýva, že do výpočtu celkových nákladov sa nezapočítajú náklady, ktoré vyplývajú z dojednaní nepredstavujúcich podmienku pre získanie úveru. Dohoda o poskytnutí služby má dobrovoľný charakter, čo potvrdzuje jej článok I., bod 2, ako aj osobitná asignácia. Ak by teda žalovaný dokument vôbec nepodpísal, tento by nikdy nevznikol. Pokiaľ by odplata v zmysle Dohody o poskytovaní služieb bola zahrnutá do celkových nákladov, potom by taký postup bol v rozpore so zákonom. Následne žalovaný citoval smernicu Rady 2008/48/ES z 29.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľských úveroch a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS vo svojej Kapitole 1. čl. 3 písm. g). Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že do RPMN sa započítava odplata za služby výlučne v prípade, ak boli podmienkou získania úveru, čo v tomto prípade splnené nie je, nakoľko ide o dobrovoľné služby v zmysle článku I., bod 2. Dohody o poskytovaní služieb. Žalovaný poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 43CoSr/1/2018, zo dňa 27.03.2018. Žalovaný popiera tvrdenia žalobcu o neprijatí návrhu predloženého žalobcom. Rozdiel v údajoch je výlučne v časti RPMN, pričom poukazuje na rozdiel medzi predpokladanou RPMN a RPMN vypočítanou v čase uzatvorenia zmluvy tak, ako to vyžaduje zákon. Žalovaný citoval čl. 3., ods. 3.3 zmluvných dojednaní. Z uvedeného vyplýva, čo znamená údaj „predpokladaná RPMN“ v bode 5 a čo hodnota RPMN v bode 6. Žalobca v podaní uvádza paušálne tvrdenia bez toho, aby uviedol všetky relevantné skutočnosti. Údaj o RPMN nie je ani zmluvná podmienka, ani sa v zmysle žiadneho zákona dohodnúť nedá. Ani ZoSÚ neurčuje, že pôjde o dohodnutý údaj, ale o vypočítaný ukazovateľ. Tento zákon určuje aj to, kedy sa tento údaj má vypočítať - v čase uzavretia zmluvy o úvere (a nie napríklad v čase podania žiadosti o úver). Smernica 2008/48/ES výslovne uvádza, že údaj bude vypočítaný a v čase uzavretia zmluvy (teda nie že tento údaj bude dohadovaný stranami. Záver žalobcu o tom, že by sa údaj RPMN ako údaj uvádzaný v zmluve o spotrebiteľskom úvere mal dohodnúť odporuje úniijnému právu a ide o porušenie článku 22 ods. 1 smernice. V bode 5 formuláru žiadost' o poskytnutie revolvingového úveru sa uvádza údaj o hodnote RPMN, ktorý je s ohľadom na údaje uvedené v žiadosti predpokladaná RPMN za úver, presný údaj o RPMN je uvedený v bode 6 ako RPMN za úver. Rozdiel medzi predpokladanou hodnotou RPMN a RPMN schváleného úveru vyplýva výhradne z toho, že RPMN schváleného úveru je možné určiť až po jeho schválení. Táto hodnota je v bode 6 uvedená presne. Pre výpočet RPMN majú totiž význam tieto údaje: suma úveru, celkové náklady, dátum splatnosti prvej splátky, dátum vyplatenia úveru a dátum splatnosti každej splátky. Pri podaní žiadosti o úver údaj o dátume vyplatenia úveru známym nie je. Ten sa stane známym až pri schválení úveru. Z toho dôvodu sa údaj RPMN môže odchyľovať. To však nie je zmenou návrhu; napokon žiadateľ o úver nenavrhuje žiadny konkrétny dátum, kedy má byť úver vyplatený. K duplike pripojil Žiadost' o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/ Zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu vrátane zmluvných dojednaní, Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 19.08.2015, Dohodu o poskytovaní služieb.

5. Podľa § 177 ods. 2 písm. b) zákona č. 160/2015 Z.z. v znení neskorších predpisov - Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), pojednávanie nie je potrebné nariadovať, ak strany s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania súhlasia.

6. Podľa § 157 ods. 1 CSP, súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania.

7. Podľa § 157 ods. 2 CSP, ak súd vyzve stranu, aby sa vyjadrila o určitom návrhu, ktorý sa týka postupu a vedenia konania, môže pripojiť doložku, že ak sa strana v určitej lehote nevyjadrí, bude sa predpokladať, že nemá námietky.

8. Ustanovenie § 157 ods. 2 CSP funkčne a systematicky dopĺňa ustanovenie o sudcovskej koncentrácii (§ 153 CSP), čím sa posilňuje zodpovednosť strany za výsledok konania. K určitým otázkam výlučne procesného charakteru môže súd pripojiť doložku, že ak sa strana v určitej lehote nevyjadrí, bude sa predpokladať, že nemá námietky. V takomto prípade ide o tzv. nevyvrátiteľnú právnu domnienku súhlasu strany konania s procesným postupom súdu. Ako príklad možno uviesť možnosť súdu vyzvať stranu, aby sa vyjadrili, či súhlasia s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania podľa § 177 ods. 1 písm. b) CSP s tým, že pripojí doložku, že ak sa strana v určitej lehote nevyjadrí, bude sa predpokladať, že nemá námietky. Ak sa strana konania nevyjadrí, súd v takomto prípade rozhodne bez nariadenia pojednávania a strane sa nepriznáva možnosť podať odvolanie s odôvodnením, že súd nesprávnym

procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods.1 písm. b) CSP).

9. Súd vyzval strany sporu, aby sa vyjadrili, či súhlasia s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania, či navrhujú vykonať ďalšie dôkazy a v prípade, že navrhujú vykonanie ďalších dôkazov, aby ich označili resp. predložili súdu. Strany boli v zmysle § 157 ods. 2 CSP poučené, že ak sa v stanovenej lehote nevyjadria, bude súd predpokladať, že nemajú námietky a nenavrhujú vykonať ďalšie dôkazy. Strany sporu sa v stanovenej lehote nevyjadrili, preto súd v zmysle vyššie uvedených ustanovení zákona rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania.

10. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, a to žalobou doručenou súdu dňa 27.12.2019, Rozhodcovským rozsudok sp. zn.: 70/03/19 zo dňa 28.11.2019, Zmluvou o revolvingovom úvere č. 8500127204 zo dňa 19.8.2015, Rozhodcovskou zmluvou č. 8500127204 zo dňa 19.8.2015, Oznamením veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, a zistil tento skutkový stav veci:

11. Medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom došlo dňa 19.08.2015 k uzatvoreniu Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX. Na základe žiadosti žalobcu mu bola schválená výška úveru /úverový limit/ 930 €, počet splátok 36 s mesačnou splátkou 54 €. RPMN bola dojednaná vo výške 25,31 % a ročná úroková sadzba vo výške 16,91 %. Zároveň dňa 19.08.2015 došlo medzi žalobcom a žalovaným k uzatvoreniu Rozhodcovskej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX. Na podklade uvedenej zmluvy žalovaný inicioval konanie pred jedným z rozhodcovských súdov. Výsledkom tohto konania bol Rozhodcovský rozsudok Slovenského arbitrážneho súdu, stáleho rozhodcovského súdu, zriadeného Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov, z.z.p,o, so sídlom Krížna 56, 821 08 Bratislava, sp. zn.: 70/03/19 zo dňa 28.11.2019.

12. Nesporné je, že sa medzi stranami sporu jedná o spotrebiteľský právny vzťah, čo vyplýva z povahy záväzku, ako aj z právneho postavenia strán sporu, pričom túto skutočnosť strany sporu nerozporujú.

13. Za spornú skutočnosť súd považuje otázku platnosti Rozhodcovskej zmluvy č. 8500127204 zo dňa 19.08.2015 a existenciu dôvodu pre zrušenie Rozhodcovského rozsudku Slovenského arbitrážneho súdu, stáleho rozhodcovského súdu, zriadeného Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov, z.z.p,o, so sídlom Krížna 56, 821 08 Bratislava, sp. zn.: 70/03/19 zo dňa 28.11.2019.

14. Súd preskúmal podanú žalobu a na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že podaná žaloba je dôvodná.

15. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z.z. v znení neskorších predpisov - o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSRK“) účinného v čase uzatvorenia zmluvy, spotrebiteľská rozhodcovská zmluva je dohoda medzi dodávateľom a spotrebiteľom o tom, že spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú zo spotrebiteľskej zmluvy alebo s touto spotrebiteľskou zmluvou súvisia, rozhodne v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní určený stály rozhodcovský súd zapísaný v zozname podľa § 18 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2014/335/20190101?ucinnost=19.08.2015>> a určený v tejto spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluve. Spotrebiteľská rozhodcovská zmluva zaväzuje aj právnych nástupcov zmluvných strán.

16. Podľa § 3 ods. 2 ZoSRK účinného v čase uzatvorenia zmluvy, spotrebiteľská rozhodcovská zmluva musí byť písomná, obsahovo a formálne oddelená od spotrebiteľskej zmluvy a nesmie obsahovať dojednania, ktoré nesúvisia so spotrebiteľským rozhodcovským konaním. Písomná forma spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy je zachovaná aj vtedy, ak bola uzavretá elektronickými prostriedkami, ktoré umožňujú zachytenie jej obsahu a identifikáciu zmluvných strán, ktoré spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu uzavreli.

17. Podľa § 45 ods. 1 písm. e) ZoSRK účinného v čase uzatvorenia zmluvy, účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou proti druhému účastníkovi na súde domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku, ak spotrebiteľská rozhodcovská zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 3 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2014/335/20190101?ucinnost=19.08.2015>> alebo je tu iný dôvod neplatnosti spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy.

18. Podľa § 34 OZ, právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú.

19. Podľa § 37 ods. 1 OZ, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

20. Podľa § 39 OZ, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

21. Podľa § 52 ods. 1 OZ, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

22. Podľa § 52 ods. 2 OZ, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

23. Podľa § 52 ods. 3 OZ, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

24. Podľa § 52 ods. 4 OZ, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

25. Podľa § 53 ods. 2 OZ, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

26. Podľa § 53 ods. 3 OZ, ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

27. Podľa § 53 ods. 4 písm. r) OZ, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré umožňujú, aby bol spor medzi stranami riešený v rozhodcovskom konaní bez splnenia podmienok ustanovených osobitným zákonom.

28. Podľa § 53 ods. 5 OZ, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

29. Súd konštatuje, že z vyššie vykonaného dokazovania vyplývajú nasledovné skutočnosti: medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom došlo dňa 19.08.2015 k uzatvoreniu Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX. Na základe žiadosti žalobcu mu bola schválená výška úveru /úverový limit/ 930 €, počet splátok 36 s mesačnou splátkou 54 €. RPMN bola dojednaná vo výške 25,31 % a ročná úroková sadzba vo výške 16,91 %. Zároveň dňa 19.08.2015 došlo medzi žalobcom a žalovaným k uzatvoreniu Rozhodcovskej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX. Na podklade uvedenej zmluvy žalovaný inicioval konanie pred jedným z rozhodcovských súdov. Výsledkom tohto konania bol Rozhodcovský rozsudok Slovenského arbitrážneho súdu, stáleho rozhodcovského súdu, zriadeného Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov, z.z.p,o, so sídlom Križna 56, 821 08 Bratislava, sp. zn.: 70/03/19 zo dňa 28.11.2019, ktorým rozhodcovský súd rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia sumu 572,52 Eur s prísl. a nahradiť trovy konania.

30. V bode 5 Rozhodcovskej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 19.08.2015 bolo dojednané, že akékoľvek spory, nezrovnalosti alebo nároky medzi zmluvnými stranami vyplývajúce alebo súvisiace s ustanoveniami tejto Zmluvy o RÚ alebo Dohody, s porušením, ukončením či neplatnosťou Zmluvy o RÚ alebo Dohody budú riešené cestou príslušného súdu v súdnom konaní alebo v rozhodcovskom konaní pred niektorým z nasledujúcich stálych rozhodcovským súdov podľa rokovacieho poriadku týchto stálych rozhodcovských súdov: a) Slovenský arbitrážny súd so sídlom Križna 56, 82108 Bratislava, zapísaný v zozname stálych rozhodcovských súdov vedenom Ministerstvom spravodlivosti SR číslo povolenia SRS002 zo dňa 19.3.2015. Zriaďovateľ tohto stáleho rozhodcovského súdu je Asociácia Slovenských Arbitrážnych súdov, záujmové združenie právnických osôb, IČO: 45 744 939 so sídlom Križna 56, 821 08 Bratislava, b) Stály rozhodcovský súd Victoria Arbiter so sídlom Vojtecha Tvrdeho 793/21, 010 01 Žilina, zapísaný v zozname stálych rozhodcovských súdov vedenom Ministerstvom spravodlivosti SR číslo povolenia SRS 004 zo dňa 21.04.2015. Zriaďovateľ tohto stáleho rozhodcovského súdu je

Združenie zriaďovateľov Stáleho rozhodcovského súdu Victoria Arbiter, záujmové združenie právnických osôb, IČO: 45 745 757 so sídlom Vojtecha Tvrdého 793/21, 010 01 Žilina.“ c) Rozhodcovský súd v Bratislave zriadený pri Asociácii pre rozhodcovské konanie so sídlom Ventúrska 14, 811 01 Bratislava, zapísaný v zozname stálych rozhodcovských súdov vedenom MS SR, číslo povolenia SRS 007 zo dňa 9.6.2015. Zriaďovateľ tohto stáleho rozhodcovského súdu je Asociácia pre rozhodcovské konanie, záujmové združenie právnických osôb, IČO: 45744564, so sídlom Ventúrska 14, 811 01 Bratislava. Výber rozhodcovského súdu, ktorý bude oprávnený vec prejednať a rozhodnúť, spočíva na zmluvnej strane podávajúcej žalobný návrh.

31. Prostriedkom na zabezpečenie procesu poskytnutia právnej ochrany účastníkom konania pred rozhodcovskými súdmi, aby mal rovnaké atribúty ako poskytovanie ochrany všeobecnými súdmi a zároveň zabezpečenie kontroly nad zákonnosťou a spravodlivosťou rozhodnutí rozhodcovských súdom je žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Rozhodcovské konanie na rozdiel od konania na všeobecnom súde spravidla nepodlieha preskúmaniu odvolacou inštanciou. Zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní zveril okresným súdom kompetenciu preskúmať v zmysle § 45 ods. 1 tohto zákona rozhodnutie rozhodcovských súdov z procesnej aj hmotnej stránky. Okresné sudy teda ex offio preskúmajú okrem preverenia právomoci rozhodcovského súdu najmä to, či rozhodcovský súd vec správne právne posúdil, či účastník rozhodcovského konania nebol zaviazaný na plnenie, ktoré je v rozpore so zákonom alebo s dobrými mravmi, alebo či rozhodcovský súd nerozhodol v rozpore s ustanoveniami na ochranu spotrebiteľa.

32. Z vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že rozhodcovská zmluva uzatvorená medzi stranami sporu č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 19.08.2015 je v rozpore so zákonom a je neplatná pre nedostatok vôle žalobcu byť ňou viazaný a tiež svojím obsahom obchádza zákon. Súd je toho názoru, že všeobecné a formulárové znenie bodu 2 rozhodcovskej zmluvy, nie je dostatočným a jasným dôkazom toho, že spotrebiteľ v danej situácii pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy, bol skutočne dostatočne oboznámený s následkami, ktoré nastávajú po podpísaní rozhodcovskej zmluvy. Uvedené nevyvrátil ani žalovaný tým, že poukázal na skutočnosť, že rozhodcovská zmluva bola uzatvorená na samostatnej listine a že je individuálne uzavretým právnym úkonom. K tomuto tvrdeniu je potrebné namietnuť, že ak má byť rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom tak, aby bola v súlade so zákonom, musí byť v zmluve zachytená slobodná vôľa oboch zmluvných strán, čo v danom prípade preukázané nebolo. Práve žalobou o zrušenie rozhodcovského rozsudku žalobca prejavil svoju vôľu, a to nebyť viazaný jednak rozhodcovským rozsudkom, ako ani rozhodcovskou zmluvou. Čo sa týkalo lehoty stanovenej v rozhodcovskej zmluve, na odstúpenie od rozhodcovskej zmluvy, súd v tomto ohľade poskytol ochranu žalobcovi, ako slabšej zmluvnej strane, ktorá zo strany žalovaného ako dodávateľa, teda osoby vyhotovujúcej rozhodcovskú zmluvu, nebol informovaný o možnosti odstúpiť od rozhodcovskej zmluvy, a to dostatočným spôsobom, pričom tento v písomnej forme sa javil ako nepostačujúci, v dôsledku čoho súd hodnotil podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku ako dodatočný prejav vôle žalobcu, nebyť viazaný rozhodcovskou zmluvou, pri ktorej absentovala jeho slobodná vôľa. Ďalej súd prihliadol na to, že slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo jednotlivá voľba konkrétne znamená. Žalovaný v tomto smere nepreukázal skutočnosti podľa § 53 ods. 3 OZ.

33. Vychádzajúc z obsahu rozhodcovskej zmluvy je zrejmé, že jediné skutočnosti, ktoré sa do rozhodcovskej zmluvy dodatočne dopisovali boli len osobné údaje žalobcu, avšak žiadna skutočnosť, týkajúca sa možnosti individuálne dojednať rozhodcovskú zmluvu. Samotný obsah a jednotlivé náležitosti rozhodcovskej zmluvy boli vopred pripravené dodávateľom (žalovaným) a spotrebiteľ (žalobca) ich nemohol ovplyvniť. Súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že zmluva bola podpísaná v rovnaký deň, ako zmluva o revolvingovom úvere, a teda nie v čase vyššej bdelosti spotrebiteľa po vzniku sporu, ale už na samom začiatku zmluvného vzťahu, kedy jej spotrebiteľ nevenoval pozornosť, ale zameral sa na získanie finančných prostriedkov.

34. Vychádzajúc zo znenia rozhodcovskej zmluvy síce vyplýva, že spory medzi stranami sporu bolo možné riešiť aj v súdnom konaní, avšak išlo len o zdanlivú alternatívu, pretože výber spočíval na žalobcovi, ktorým je vo väčšine prípadov dodávateľ ako veriteľ. Ten zjavne sledoval riešenie sporov práve v rozhodcovskom konaní, čo bol aj dôvod, pre ktorý rozhodcovskú zmluvu naformuloval. O doložku, ktorá vyžadovala, aby spotrebiteľ riešil spory výlučne v rozhodcovskom konaní, ide aj vtedy, ak síce spotrebiteľ podľa nej má možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a všeobecným súdom, ale ak by podľa

tejto doložky začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa, spotrebiteľ by bol nútený nezvratne podrobiť sa rozhodcovskému konaniu. Dôsledkom rozhodcovskej zmluvy, ktorá je svojou podstatou taktiež spotrebiteľskou zmluvou je, že spotrebiteľovi je odopretá možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom vo všetkých prípadoch, ak dodávateľ podá voči spotrebiteľovi žalobu na vopred ním vybranom rozhodcovskom súde. Spotrebiteľovi je tak odopretá možnosť brániť svoje práva vo všetkých sporoch, v ktorých sa domáha svojich práv v rozhodcovskom konaní dodávateľ. Znenie rozhodcovskej doložky neodporuje síce doslovnému zneniu zákonného ustanovenia, avšak svojimi dôsledkami sleduje cieľ, aby predmetné ustanovenie dodržané nebolo, teda zákon obchádza. Rozhodcovská zmluva nútila spotrebiteľa neodvolateľne sa podrobiť rozhodcovskému konaniu vo všetkých prípadoch ak bude vystupovať na strane žalovaného a vzdať sa tak ústavného práva na spravodlivý proces pred nezávislým súdom, ak sa dodávateľ bude voči spotrebiteľovi domáhať svojich práv pred rozhodcovským súdom. Rozhodcovský súd je súkromnoprávnym orgánom, ktorý neoplyva atribútmi nositeľa verejnej moci. V konkrétnom prípade použitie tzv. nevýhradnej rozhodcovskej doložky v konečnom dôsledku nastoľuje stav, že možnosť voľby pre spotrebiteľa je len iluzórna. Z uvedeného postupu dodávateľa vyplýva, že už od počiatku sleduje riešenie prípadných sporov rozhodcovským súdom za účelom reálneho sťaženia uplatnenia práv spotrebiteľom.

35. Ustanovenie § 53 ods. 4 písm. r) OZ nie je o možnosti výberu medzi všeobecným a súkromným súdom, ale o tom, či rozhodcovská zmluva nenúti spotrebiteľa podrobiť sa arbitráži. Súd dáva do pozornosti, že prijateľnou rozhodcovskou doložkou obsiahnutou v rozhodcovskej zmluve môže byť taká, ktorá bude so svojimi dôsledkami ozrejmená spotrebiteľovi v čase a spôsobom (bez pridaných „motivačných“ podmienok), kedy si aj priemerný spotrebiteľ dôsledky založenia právomoci rozhodcovského orgánu uvedomí, pričom doložka nevytlúči a ozrejmi spotrebiteľovi možnosť vec prejednať v súdnom konaní, pôjde o zväčša prijateľnú podmienku v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Napokon možnosť alternatívne si vybrať rozhodcovské, alebo súdne konanie nemá byť len napísané (v čase zníženej bdlosti spotrebiteľa), ale musí sa javiť a byť naplnené vo vzťahu k priemernému spotrebiteľovi aj fakticky.

36. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti súd dospel k záveru, že rozhodcovská zmluva je neplatná podľa § 37 ods. 1 OZ, ako aj § 39 OZ, čo predstavuje dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 45 ods. 1 písm. e) zákona č. 335/2014 Z. z., preto súd zrušil rozhodcovský rozsudok č. Slovenského arbitrážneho súdu zriadený asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov Z.z. p.o. so sídlom Krížna 56, 821 08 Bratislava zo dňa 28.11.2019, sp. zn. 70/03/19.

37. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

38. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

39. O trovách konania súd rozhodol v zmysle vyššie citovaných ustanovení zákona tak, že priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%, keďže mal v konaní plný úspech. O výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znova od doručenia opravného uznesenia, len v rozsahu vykonanej opravy.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 127 ods. 1 CSP). Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť podľa § 365 ods. 1, 2, 3 CSP len tým, že : a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné

na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolaie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch v exekučnom konaní.